

Простыя сюжэты Віктара Бутры

15.12.2024 09:50

Аўтар: Яўгенія Шыцька

Культура

Фотавыстаўка Віктара Бутры «Простыя сюжэты. Частка 3» працуе ў галерэі «Лабірынт» Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі да 15 студзеня. Член Беларускага грамадскага аб'яднання фатографістаў, фотаклуба «Мінск», удзельнік рэспубліканскіх і міжнародных выставак і конкурсаў, уладальнік шэрагу прэмій і ўзнагарод прадставіў трэцюю частку свайго праекта. Першая была адкрыта ў Мінску ў 2004 годзе, другую экспазіцыю прэзентавалі ў 2021-м.

Выстаўка «Простыя сюжэты. Частка 3» складаецца са здымкаў, зробленых у перыяд з 1960 да 2010 года. Многія з іх, як падкрэсліваюць у бібліятэцы, экспануюцца ўпершыню. Прадстаўленыя работы – прыклады аналагавай, плёначнай фатаграфіі. Аўтар аддае перавагу традыцыйным узорам фотамастацтва, лічбавы век яму, відавочна, не зусім даспадобы.

Перад глядачом паўстаюць абрыўкі штодзённага жыцця – аніякай выдумкі і прыхарошвання. Фатаграфіі ледзь не дакументальныя – часам нагадваюць рэпартажы.

Узнікае адчуванне, што аўтар з'яўляецца ўдзельнікам тых падзей, якія адлюстроўваюцца. Ды ад такога стылю фотаздымкі адрознівае найперш небесстаронні погляд на жыццё і навакольны свет, неаб'ектыўнае іх асвятленне. Ад глядача не схавана стаўленне Віктара Бутры да таго, што трапляе ў аб'ектыў. Фатограф неаб'якавы да пачуццяў сваіх герояў, уважлівы да сюжэтаў, якія ці падкідае жыццё, ці аўтар сам адшуквае і выхоплівае з будзённасці, да таго ж асцярожны з усім тым, да чаго ўдаецца наблізіцца.

Прыкметная настальгія Віктара Бутры па светлых гадах, па часе, калі многія людзі жылі сённяшнім днём, спадзеючыся на шчаслівую будучыню, і яшчэ не ведалі ўцягвання ў віртуальную рэальнасць, у свет, дзе чалавек можа быць кім заўгодна – але не заўсёды сабою. Між тым фатограф не імкнецца стварыць і паказаць фотадакумент як пацвярджанне правільнасці свайго меркавання аб радасным і асэнсаваным жыцці. Ён нават не заўсёды фіксуе ці пакідае на здымках прыкметы таго ці іншага перыяду, не спыняецца на рознабаковым адлюстраванні канкрэтных падзей і мясцін і, такім чынам, не змагаецца за пэўную ідэалогію, хутчэй, выяўляе свае ідэалы. Спраба адлюстравання прыгажосць моманту і спадзяванне, што ён паўторыцца, – каму гэта не блізка?

І нічога, калі некаторыя «простыя сюжэты» спасцігаюцца праз прызму ціхага смутку.

Яўгенія ШЫЦЬКА